

"Jei pasilikčiau"
autorės knyga!

BET KAS GALI
NUTIKTI TIK PER
VIENĄ DIENĄ...

TIK VIENA DIENA

GAYLE FORMAN

Alma littera

Antras skyrius

Mūsų traukinys į Londoną turėjo išvykti ryte, po aštuonių penkiolika – taip sugalvojo Melani, kad mums dar užtektų laiko apsipirkti. Tačiau kai šeštą sučirškė žadintuvas, Melani užsitraukė ant galvos pagalvę.

– Gal važiuojam vėlesniu traukiniu, – suvaitojo ji.

– Ne. Viskas jau nutarta. Galėsi išsimiegoti traukinyje. Be to, pažadėjai nultipti į apačią pusę septynių ir su visais atsisveikinti.

O aš pažadėjau atsisveikinti su vadove Foli.

Ištraukiau Melani iš lovos ir, neklausydama jos atsikalbinėjimų, nugarūdau praustis po dušu. Užpyliau jai tirpios kavos ir paskubom pakalbėjau su mama, kuri nemiegojo iki pirmos nakties Pensilvanijos laiku, kad galėtų su manim pašnekėti. Pusę septynių vis dar apsisnaudusios nulipome laiptais. Vadovė Foli, kaip visada su džinsais ir marškinėliais su „Turų jaunimui!“ logotipu, pakratė Melani ranką. Tada stipriai suspaudė mane glėbyje, įbruko savo vizitinę kortelę ir liepė nesidrovėti ir būtinai skambinti, jei būnant Londone ko prireiks. Kita jos grupė atvyksta sekmadienį, tad iki to laiko ji būsianti Londone. Paskui pasakė, kad pusei aštuonių mums su Melani užsakė tak-

si, jis nuvešiantis į geležinkelio stotį, tada dar kartą paklausė, ar mus Londone kas pasitiks (taip, pasitiks), vėl pakartojo, kad aš gera mergaitė... ir perspėjo apie kišenvagių metro.

Leidau Melani dar pusvalandį numigti, todėl jai neliko pakankamai laiko išsidabinti, pusę aštuonių abi iširopstėme į jau laukiantį taksi. Atvykus traukiniui, įkėliau į jį mūsų bagažą ir suradau dvi laisvas vietas. Melani susmuko sėdynėje prie lango.

– Pažadink, kai atvažiuosim į Londoną.

Sekundę žvelgiau į ją, bet ji jau prisiglaudė prie lango ir užsimerkė. Atsidusau, pastūmiau Melani krepšį jai po kojomis, šalia ant sėdynės palikau savo nertinį, kad vagims ir seniems iškrypėliams būtų aišku, jog ji keliauja ne viena. Tada patraukiau į restorano vagoną. Viešbutyje nespėjau papusryčiauti, todėl mano pilvas gurgė, o iš tvinkčiojančių smilkinių galėjau spėti, kad nuo alkio tuoj išsiskaudės galva.

Nors Europa – traukinių kraštas, per visą turą nevažiavome nė vienu traukiniu, ilgesnį kelią skridome lėktuvu, o vietoje važinėjomės autobusais. Man žingsniuojant tarp vagonų, tyliai dūgždamos atsidarydavo automatinės durys, o grindys po kojomis švelniai sūpavo. Pro šalį bėgo žalias kraštovaizdis.

Restorano vagone, peržvelgusi apgailėtina valgiaraštį, užsisakiau sumuštinį su sūriu, arbatos ir bulvių traškučių su actu, jie beveik jau tapo man priklausomybe. Melani paėmiau skardinę kolos. Kai susidėjau viską ant kartoninio padėklo ir jau ketinau grįžti į savo vietą, atsilaisvino staliukas prie lango. Aki mirką dvejojau. Reikėjo grįžti pas Melani. Bet ji miega, pagalvojau, jai vis vien, taigi atsisėdau prie staliuko ir įbedžiau akis į langą. Koks angliškas kraštovaizdis: žalias, tvarkingas, sklypeliai atitverti gyvatvorėmis, o puriakailės avys primena dangumi plaukiančius debesėlius.

– Labai keisti pusryčiai.

Tas balsas. Praėjusį vakarą klausiausi jo keturis veiksmus, tad su niekuo nebūčiau supainiojusi.

Pakėliau akis: jis stovėjo visai čia pat ir tingiai šypsojosi puse lūpų, dėl to atrodė lyg būtų ką tik pakirdęs iš miego.

– Kodėl keisti? – paklausiau. Privalėjau nustebti, bet kažkodėl nenustebau. Negana to, turėjau prikąsti lūpą, kad irgi nenusišypsočiau.

Jis neatsakė. Nuėjo prie baro ir užsisakė kavos. Tada klausiamai mostelėjo galva į mano stalą. Aš linktelėjau.

– Dėl daug ko, – pasakė sėsdamasis priešais mane. – Sakyčiau, tau laiko skirtumo sindromas.

Nudelbiau akis į savo sumuštinį, arbatą, traškučius.

– Kuo tau tai panašu į laiko skirtumo sindromą? Kaip iš to gali daryti tokias išvadas?

Jis papūtė savo kavą.

– Labai paprastai. Pirmiausia dar nėra nė devynių. Taigi arbata lyg ir tiktų. Bet sumuštinis ir traškučiai... Tai priešpiečių maistas. Ką jau sakyti dėl kolos, – jis bakstelėjo į skardinę. – Matai, tau susipainiojo laiko juostos. Tavo pusryčiai su laiko skirtumo sindromo prieskoniu.

Nusijuokiau.

– Spurgos čia man pasirodė baisios, – mostelėjau link baro.

– Neabejotinai. Štai kodėl aš nešiojuosi pusryčius, – jis įkišo ranką į krepšį ir išsiėmęs kažką ėmė vynioti iš suglamžyto pergamentinio popieriaus.

– Palauk, bet tai irgi labai įtartinau panašu į sumuštinį, – pasakiau.

– Tikrai ne. Tai duona ir *hagelslag*.

– Hag... eee kas?

– *Hach-el-slach*, – jis praskleidė savo suvožtinį, kad pamatytiau, kas viduje: sviestas ir šokoladiniai pabarstukai.

– Ir tu vadini keistais mano pusryčius? Tu gi pusryčiams valgai desertą.

– Olandijoje tai pusryčiai. Labai įprasti. Šitai ir *uitsmijter*, kas iš tikrųjų yra kepti kiaušiniai su kumpiu.

– Juk tu manęs neegzaminuoji, ar ne? Nes aš net nebandysiu išstarti šio žodžio.

– *Out. Smy. Ter.* Galėsim pasipraktikuoti vėliau. Dabar pereisiu prie antros dalies. Tavo pusryčiai kaip emigrantės. Beje, tu valgyk, galiu kalbėti tau pusryčiaujant.

– Labai ačiū. Džiaugiuosi, kad tu toks universalus, – pasakiau. Tada nusijuokiau. Viskas, kas dabar vyksta, ir dar taip natūraliai, labai keista. Aš gi neabejotinai flirtuoju. Per pusryčius! Ir apie pusryčius. – Ką turi omeny sakydamas emigrantė?

– Tai žmogus, kuris gyvena ne savo gimtojoje šalyje. Štai tu pasiėmėi sumuštinį. Labai amerikietiška. Ir arbatos. Tai labai angliška. Tačiau ant tavo stalo ir bulvių traškučiai, šitie dar nieko, bet jie ypatingi – su actu, ir tai labai angliška, tačiau tu valgai juos ryte, o tai labai amerikietiška. Ir dar kola per pusryčius. Kola ir bulvių traškučiai – ar tokie amerikietiški pusryčiai?

– Iš kur tu žinai, kad aš iš Amerikos?

– Net jei buvai kartu su turistų amerikiečių grupe ir kalbi su amerikietišku akcentu? – jis atsikando savo hagu-kaip-jį-ten suvožtinio ir gurkštelėjo dar kavos.

Prikandau lūpą, kad vėl nenusišypsočiau.

– Taip. Net jei taip.

– Tik spėjau. Iš tikrųjų tu nelabai panaši į amerikietę.

– Tikrai? – atplėšiau maišelį su bulvių traškučiais, ir ore pasklido aštrus dirbtinio acto kvapas. Pasiūliau ir jam. Jis at-

sisakė ir atsikando dar vieną kąsnį suvožtinio. – O kaip atrodo amerikietės?

Jis gūžtelėjo.

– Šviesiaplaukės, – pasakė jis. – Apvalių formų... – ir paveidžiojo ore rankomis vaizduodamas dideles krūtis. – Saldžių bruožų, – pamosavo rankomis sau priešais veidą. – Dailios. Kaip tavo draugė.

– O aš atrodau ne taip? – nežinau, kodėl paklausiau. Juk numaniau, kaip atrodau. Tamsūs plaukai. Tamsios akys. Griežti veido bruožai. Jokių apvalumų, ypač krūtinės srityje. Leptelėjau nei šį, nei tą. Gal dėl to, kad pagalvojau, jog jis kalba apie Melani?

– Ne, – ir pažvelgė į mane tomis savo akimis. Vakar jos atrodė tokios tamsios, o šiandien, sėdint taip arti, pamačiau, kad jose daug spalvų – pilka, ruda, toje tamsumoje mirguliavo net auksinė. – Žinai, į ką tu panaši? Į Luizą Bruks*.

Žiūrėjau į ją buku žvilgsniu.

– Negirdėjai apie ją? Tai nebyliojo kino žvaigždė.

Papurčiau galvą. Nebuvau mačiusi nebyliojo kino.

– Buvo garsi trečiajame dešimtmetyje. Amerikietė. Nuostabi aktorė.

– Ir ne šviesiaplaukė, – norėjau pašmaikštauti, bet nepasisekė.

Jis vėl atsikando suvožtinio. Mažytis šokolado trupinėlis prilipo jam prie lūpų.

– Pas mus Olandijoje daug šviesiaplaukių. Kai žiūriu į veidrodį, irgi matau šviesius plaukus. Luiza Bruks buvo tamsia-

---

* Louise Brooks – amerikiečių aktorė ir šokėja, XX a. trečiojo ir ketvirtojo dešimtmečių žvaigždė.

plaukė. Nepaprastai liūdnomis akimis, ryškių veido bruožų ir tokia pat šukuosena kaip tavo, – jis palietė savo plaukus, išsibraikiusius kaip praėjusį vakarą. – Tu labai panaši į ją. Turėčiau vadinti tave Luiza.

Luiza. Man patiko.

– Ne, ne Luiza. Lulu. Toks buvo jos, kaip aktorės, pseudonimas.

Lulu. Šis vardas man patiko dar labiau.

Jis ištiesė ranką:

– Sveika, Lulu, aš Vilemas.

Jo ranka buvo šilta, paspaudimas tvirtas.

– Malonu susipažinti, Vilemai. O gal man vadinti tave Sebastianu, jei jau keičiame tapatybes?

Kai jis prajuko, apie akis susimetė smulkios raukšlės.

– Ne. Tebūnie Vilemas. Sebastianas – šiek tiek, kaip čia pasakius... pasyvus, jei gerai pagalvotum. Jis veda Oliviją, kuri iš tikrųjų norėjo būti su jo seserimi. Šekspyro pjesėse taip dažnai atsitinka. Moterys įgyvendina savo troškimus, o vyrai mindžiuoja vienoje vietoje.

– Nežinau. Vakar aš tikrai džiaugiausi, kad visiems viskas baigėsi gerai.

– O, tai graži pasaka, bet tik pasaka. Manau, šįkart Šekspyras jautė moralinę pareigą visiems sugalvoti laimingą pabaigą, nes savo tragedijose jis labai žiaurus. Turiu omeny „Hamletą“. Arba „Romeo ir Džuljetą“. Tai beveik sadistiška, – jis palingavo galvą. – Sebastianas nekaltas, iš tikrųjų jis nėra atsakingas už savo likimą. Šekspyras suteikė šią privilegiją Violai.

– O tu, vadinasi, esi savo likimo kalvis? – paklausiau. Ir vėl negalėjau patikėti savo drąsa. Kai buvau maža, dažnai eidavau į šalimais esančią čiuožyklą. Vaizduotėje visuomet matydavau

save besisukančią, darančią šuolius, tačiau vos atsistodavau ant ledo, vargiai sugebėdavau čiuožti tiesiai. Augdama taip elgdavausi ir su žmonėmis: mintyse regėdavau save drąsią, ryžtingą, bet likdavau tik nuolaidžia minkštakūne. Net su Evanu, savo vaikinui, visą vienuoliktą klasę ir didžiąją dalį dvyliktos nesugebėjau būti ta laisva čiuožėja, kokia tikėjau būti. Bet šiandien aš staiga tapau profesionalia šokėja ant ledo.

– O, toli gražu ne. Einu ten, kur pučia vėjas, – ir nutilęs susimąstė. – Gal dėl to ir vaidinu Sebastianą.

– Ir kur tave neša tas vėjas? – paklausiau manydama, kad jis gyvena Londone.

– Iš Londono vėl traukiniu važiuosiu į Olandiją. Vakar buvo mano paskutinis sezono spektaklis.

Iš manęs tarsi kažkas būtų orą ištraukęs.

– Ooo.

– Tu neparagavai savo sumuštinio. Žinok, sumuštiniai su sūriu čia yra sutepti sviestu. Manau, netikru.

– Žinau, – nuėmiau nuo viršaus suvytusius pomidorų griežinėlius ir servetėle nubraukiau sviesto ir margarino mišinio perteklių.

– Skaniau būtų su majonezu, – pareiškė Vilemas.

– Tik jei sumuštinis su kalakutiena.

– Ne, sūris su majonezu irgi visai skanu.

– Skamba bjauriai.

– Tik jei nesi ragavus padoraus majonezo. Girdėjau, Amerikoje majonezas prastas.

Nusikvatojau taip, kad per nosį išpurškiau šiek tiek arbatos.

– Kas? – sukľuso Vilemas. – Kas atsitiko?

– Padorus majonezas, – išstėnėjau dusdama iš juoko. – Taip ir įsivaizduoju, kad majonezas gali būti kaip bloga mergaitė,

pigi ir pasileidusi, ir gera mergaitė, kuri padori ir sukryžiuoja kojas, ir mano bėda ta, kad man taip ir neteko paragauti to tinkamo.

– Visiškai teisingai, – tarė jis. Ir taip pat prapliupo juoktis.

Mes abu dar virtom iš juoko, kai į restorano vagoną įlinko apsimiegojusi Melani, nešina savo daiktais ir mano nertiniu.

– Visur tavęs ieškau, – pasakė niūriai.

– Sakei, kad miegosi iki Londono, – pažvelgiau pro langą. Mielą Anglijos kaimo kraštovaizdį pakeitė bjaurūs pilki didmiesčio priemiesčiai.

Melani pažvelgė į Vilemą, ir jos akys išsiplėtė.

– Tai tu nenuskendai*? – paklausė jo.

– Ne, – atsakė jis, bet žiūrėjo į mane. – Nepyk ant Lulu. Tai mano kaltė. Aš sulaikiau ją čia.

– Lulu?

– Luizos trumpinys. Tai mano naujasis alter ego, Mel, – pažvelgiau į ją. Akimis maldavau jos neišduoti mano vardo. Man patiko būti Lulu. Nenorėjau taip greitai to atsisakyti.

Melani pasitrynė akis, lyg dar miegotų. Tada gūžtelėjo ir sudrįbo šalia Vilemo.

– Puiku. Būk kuo tik nori. Aš irgi norėčiau būti kuo kitu, svarbiausia, su šviežia galva.

– Ji nepratusi prie pagirių, – pasakiau Vilemui.

– Užsičiaupk, – purkštelėjo Melani.

– Ką, nori pasakyti, kad tau tai ne naujiena?

– Ar ne per daug įžūli ši rytą?

– Štai, – Vilemas pagraibė kuprinėje, ištraukė baltą indelį ir iškratė Melani į delną kelis baltus žirniukus. – Pakišk juos po liežuviu ir laikyk, kol ištirps. Netrukus pagerės.

---

* Sebastianas „Dvyliktojoje naktyje“ neva žūsta sudužus laivui.

- Kas tai? – paklausė ji įtariai.
- Tai iš žolelių.
- Čia ne kokie narkotikai? O jei „išsijungsiu“ ir tu mane išprievartauai?
- Būtent. Jis ketina išprievartauoti tave vidury traukinio, – leptelėjau.

Vilemas parodė Melani etiketę.

– Mano mama yra gydytoja natūropatė. Duoda jū man, kai skauda galvą. Nemanau, kad ketindama mane paskui prievartauti.

– O, mano tėvas irgi gydytojas, – pasakiau. Tik ne natūropatas. Jis pulmonologas, vakarietiškos medicinos sekėjas iki kaulų smegenų.

Melani dar kiek paspoksojo į piliules, paskui išimė burbon ir pasikišo po liežuviu. Kai po dešimties minučių traukinys atpuksėjo į stotį, galvos jau taip nebeskaudėjo.

Pagal nerašytą susitarimą visi trys kartu išlipome iš traukinio: Melani ir aš su prigrūstais lagaminais su ratukais ir Vilemas, nešinas tik kompaktiška kuprine. Išsispraudėme į platformą, jau kaitinamą karštos vasaros saulės, iš jos – į sąlygišką Marilebono stoties vėšą.

– Veronika parašė, kad vėluoja, – pareiškė Melani. – Sakė laukti jos prie „WHSmith“*. Kas tai, neišmanau.

– Knygynas, – pasakė Vilemas, rodydamas į stoties gilumą.

Stoties vidus buvo dailus, iš raudonų plytų, tačiau aš nusivyliau: tikėjau išvysti vieną iš tų didžiulių stočių, kur tarškėdamos sukasi informacinės tvarkaraščių lentos. Bet čia buvo tik

---

* Britų bendrovė, prekiaujanti knygomis, laikraščiais, žurnalais, raštinės reikmenimis, išplėtusi savo tinklą stotyse.

ekranas, rodantis išvykimo laiką ir maršrutus. Galutinės stotelės: Hai Vikomas ir Banberis neatrodė egzotiškos vietos, nors įsivaizdavau, kad ten turėtų būti gražu. Kvaila, išties. Ką tik baigiau turą po didžiausius Europos miestus: Romą, Florenciją, Prahą, Vieną, Budapeštą, Berlyną, Edinburgą, dabar vėl esu Londone – ir beveik visą laiką skaičiavau dienas, kada mes grįšime namo. Nesuprantu, kodėl taip staiga užsidegiau kelionių aistra.

– Kas tau? – paklausė Melani.

– O, tiesiog tikėjauisi pamatyti tas dideles išvykimo lentas, kokios paprastai būna oro uostuose.

– Amsterdamo centrinėje stotyje yra tokia, – tarė Vilemas. – Man visuomet patikdavo stovėti priešais ir įsivaizduoti, kad štai – galiu išsirinkti bet kurią vietą ir ten nuvažiuoti.

– Tikrai? Kaip šaunu!

– Kas čia tau užėjo? – paklausė Melani, žiūrėdama į ekraną. – O kuo bloga Bisterio Šiaurės stotis*?

– Skamba ne taip žaviai kaip Paryžius, – atsakiau.

– Ach, liaukis. Vis dar brauki dėl to miesto ašaras? – ir pasisukusi į Vilemą paaiškino: – Po Romos turėjome vykti į Paryžių, bet sustreikavo oro uostų darbuotojai ir visi skrydžiai buvo atšaukti, o važiuoti autobusu per toli. Ji vis dar dėl to graužiasi.

– Prancūzijoje jie nuolat dėl ko nors streikuoja, – palingavo galva Vilemas.

– Vietoj Paryžiaus aplankėme Budapeštą, – pasakiau. – Man patiko, nieko nesakau, bet negaliu patikėti, kad buvau taip arti Paryžiaus ir ten nenuvažiavau.

Vilemas įdėmiai pažvelgė į mane. Jis suko apie pirštą kuprinės dirželį.

---

* Viena iš dviejų stočių, iš kur vykstama Bisterio kryptimi.

– Tai nuvažiuok.
– Kur?
– Į Paryžių.
– Kaip? Kelionė tenai buvo atšaukta.
– Važiuok dabar.
– Mūsų turas po Europą baigėsi. Be to, gal jie vis dar streikuoja.

– Važiuok traukiniu. Nuo Londono iki Paryžiaus tik dvi valandos, – jis dirstelėjo į didelį laikrodį ant sienos. – Paryžiuje būsi iki pietų. Beje, sumuštiniai ten daug skanesni.

– Bet... bet aš nekalbu prancūziškai. Neturiu kelionių vadovo. Galiausiai neturiu prancūziškų pinigų. Ten galima atsiskaityti eurai? – vardijau priežastis vieną po kitos, lyg dėl to negalėčiau važiuoti. Vilemas, matyt, pamanė, kad kalbu apie skrydį raketa į Mėnulį. Žinau, kad Europa maža ir žmonėms čia taip įprasta. Bet man ne.

Jis vis dar žiūrėjo į mane, šiek tiek pakreipęs galvą į šoną.

– Nieko neišeis, – pasakiau galiausiai. – Aš visai nepažįstu Paryžiaus.

Vilemas pažvelgė į laikrodį ant sienos. Ir staiga atsisuko į mane.

– Aš pažįstu Paryžių.

Širdis keistai suspurdo, tačiau racionalus mano protas nesiliovė vardyti priežasčių, dėl ko tai negali įvykti.

– Nežinau, ar turiu pakankamai pinigų. Kiek kainuoja bilietai? – išsiėmusi piniginę ėmiau skaičiuoti likusius grynuosius. Turėjau šiek tiek svarų sterlingų, kurių būtų užtekę savaitgaliui, kredito kortelę nenumatytiems atvejams ir šimto dolerių banknotą labai kritiniams atvejams, jei kortelė kartais neveiktų. Bet čia gi ne kritinis atvejis. Ir jei panaudosiu ją, mano tėvai gali sunerinti.

Vilemas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė saują užsienietiškos valiutos.

– Dėl to nesirūpink. Ši vasara man buvo gera.

Spoksojau į banknotus jo delne. Nejuo jis tikrai tai padarys? Pasiims mane į Paryžių? Kodėl turėtų?

– Turim bilietus į „Let It Be“ rytoj vakare, – pasakė Melani perdėtai rimtu balsu. – Ir sekmadienį išskrendam. Be to, tavo mama jaudinsis. Jei atvirai, ji tave nudės.

Pažvelgiau į Vilemą, bet jis tik gūžtelėjo, lyg sakydamas „tiesos nepaneigsi“.

Jau buvau bemananti mesti šį reikalą, padėkoti už pasiūlymą, tačiau tuo metu tarytum Lulu perėmė vairą, nes aš pasisukau į Melani ir pasakiau:

– Nenudės, jei nesužinos.

Melani susiraukė.

– Tavo mama? Tikrai sužinos.

– Ne, jei tu manęs neišduosi.

Melani neatsakė.

– Prašau. Jei kalbėtume apie tave ir turą, aš irgi turiu ką nutyliėti.

Melani dramatiškai atsiduso.

– Tai tik gerai. O ne kita šalis.

– Bet tu visą laiką smerkei mane, kad niekada nieko panašaus nedariau.

Pagauta ji pakeitė taktiką:

– Kaip tave pridengsiu, jei tavo mama paskambins man į mobilųjį? O ji tikrai paskambins. Pati žinai, kad paskambins.

Mama siaubingai pyko, kad mano mobilusis čia neveikia, nors mums sakė, jog viskas bus gerai. Ji paskambino ryšio operatoriui ir sukėlė baisų triukšmą, bet jau nebuvo kas daryti, pa-

prasčiausiai pasirinkome prastą bendrovę. Galiausiai, ne taip ir svarbu. Mama tiksliai žinojo mūsų maršrutą, kada ir kokiuose viešbučiuose apsistosisiu, bet jei nepagaudavo manęs viešbutyje, skambindavo į mobilųjį Melani.

– Gal gali tiesiog išjungti savo telefoną? Gausi balso pašto žinutes, – pasiūliau. Pasisukau į Vilemą, jis tebestovėjo su pilna sauja grynujų. – Ar tikrai nori važiuoti? Maniau, grįžti į Olandiją.

– Ketinau. Bet vėjai tikriausiai neša mane į kitą pusę.

Atsigrėžiau į Melani. Dabar viskas priklauso nuo jos. Ji primerkė žalias akis ir pažvelgė į Vilemą.

– Jei išprievartausi ar nužudysi mano draugę, aš tave nudėsiu.

Vilemas sucaksėjo liežuvium:

– Jūs, amerikiečiai, tokie žiaurūs. Aš olandas, todėl blogiausia, ką galiu, tai pervaziuoti ją dviračiu.

– Apsirūkęs žolės! – pridūrė Melani.

– Na, gal ir taip, – sutiko Vilemas ir nuo jo žvilgsnio man kūnu perbėgo šiurpuliukai. Nejau iš tikrųjų ketinu tai padaryti?

– Tai kaip, Lulu? Ką pasakysi? Norėtum į Paryžių? Vienai dienai?

Visiška beprotybė. Aš jo net nepažįstu. Dar įklimpsiu į bėdą. Be to, kiek Paryžiuje galima pamatyti per vieną dieną? Kas žino, kaip viskas pasisuks, gal net labai blogai. Bet tai nieko nekeitė: važiuoti norėjau.

Taigi šį kartą, užuot pasakiusi „ne“, pasielgiau kitaip.

Ištariau „taip“.